

nende lastest suuremat tähele ei pane, nõnda oli see siis ka siin. Ja kui inimese käsi väga hästi käib ja raha küllalt taskus on, siis tõuseb ka ikka oma jagu uhkust südamesse, seda uhkust, mis waesemate inimeste, iseäranis kõige ligemal elawate, pääle natuke kõrgelt maha waatab. Sest see siis ka tuli, et Jüri, et ta küll Tiidud kui trund teenijat auus pidas, kuidu siiski teda suurt tähele ei pannud.

Hoopis teine lugu oli muidugi teada Jaaniga. Selle süda biskas rõõmu pärast, kui Tiidu majasse tuli. Müüd oli ta ometi ühte puhku tema ligi ja mõis teda iga päew näha ja temaga rääkida. Siin ja sääl, kus nad mõlemad nelja silma all olivad, langes ka mõnigi magusam sõna Jaani poolt, mis Tiidu paled punaseks pani, ega see teistigi mõinud olla.

Ehk küll niisugused pilgud, nagu praegu nime tatud, peaaegu üksi kõikide teiste selja taga sündisid, wad, nii et sest keegi aru ei saanud, märkas wernaene Mari wiimaks ära, mis tuuled Jaani ja Tiidu wahel puhusid, aga tema ei pannud seda koguni imeks ega pahaks. Naesterahwal peab, nõnda ütleswad inimesed, niisuguste asjade tarwis väga peenike orusaamine olema. Temal oli selle üle veel päälegi rõõmus meel, sest paremat minijat, kui Tiidu oli, ei mõinud tema enesele soowidagi. Ta oli mõistlik ja hää südamega naesterahwas, kel meeldegi ei tulnud selle pääle mõelda, et Tiidu waele rahwalaiks oli. Ta ei tahtnud ju muud kui oma poja õane. Jüri mõtted olivad selle poolest küll hoopis teised. Ta oli oma naesega juba mõndagi korda rääkinud, et Jaanil juba aeg olks poisimehe põlwele

selga pöördä, aga kumbgi abikaas ei ütelnud, keda Jaan nende aru järele enesele peaks walitsema.

Müüd oli Jüri üks tutaw jõukas päriskoha omanik mõni werst Wäljaotsalt eemal. Sel oli teiste laste hulgas ka üks täis kasunud tütar, õige kena jumekas tütarlaps, ka südame poolest mitte sant inimene. Jüri oli seda näinud ja tundma õppinud ja mõtles oma südames, et ta talle väga hästi minijaks meele järele oleks. Ta oli ka mitu kord Jaaniga sääl jootude pääl käinud ja arwanud, et ehk noored inimesed teine teist näewad. Aga Jaan jäi nagu ta oli, ei näinud peretütre ilu nagu tähelegi panemat. Ega see ka imeks olnud panna, sest süda oli juba teises kohas wangi mõetud.

Wahelajal oli Jaan kakskümmendkaks ja Tiidu kakskümmend aastat wanaks saanud. Mõlemad üsna parajas wanaduses. Nagu öeldud, ei olnud nende wahel ammugi peigmehe ja pruudi olek. Jaani süda aga nõudis juba õige wägewa hädlega, et ta Tiidle selgeste asja awaldaks. Ta ootas jels parajat aega.

Heina-aeg tuli kätte. Kõik sulased ja tüdrukud läksid kodust ära heinamaale, mis wersta kolm eemal seisis. Peremees ise ei mõinud minna, sest et ta jalga haige oli. Üks wistrik oli sääre tera pääle üles löönud, ikka suuremaks läinud ja wiimaks kõik jala paistetama ajanud, nõnda et ta ei muul wiisil kui fargu najal suure woewaga astuda mõis. Perenaene ja Tiidu olivad kodu jäänud maja asju talitama.

Ühel päewal, kui ilus ilm wäljas oli, waewaldas peremees fargu najal toast wälja aeda, kus ta